

La gravetat de l'hora actual.

Joan Comorera, en presència d'una enorme massa de treballadors fixa la posició de la USC en aquest moment revolucionari.

Ens trobem, amics, en una hora essencial de la vida política del nostre poble, en la qual l'experiència passada ens ha de determinar la conducta del present. És necessari, per evitar qualsevol moment de defallença, que tots els ciutadans sàpiguen i vegin que del maremàgnum present sorgeix un nou moviment que més de pressa que molts no es pensen prendrà la iniciativa i la direcció del moment present.

Abans que res, però, hem de fixar-nos en el camí transcorregut pel nostre partit. Hem de preguntar-nos què érem antany i què som avui i d'aquest contrast traurem una clara visió del que demà serem. Fa tres anys, eren un grup gairebé insignificant: un grup d'intel·lectuals, d'aficionats d'obrers tot just eixits de l'anarquisme que cabien dintre de la palma de la mà. Però malgrat llur nombre reduït, aquells homes perfilaven ja les línies futures del moviment. Sabien que Catalunya era un país de tradició individualista acostumat a les fantasies cabalistes i a pesar de tots els factors adversos amb què topaven, aquells homes tingueren fe en els propis destins i en els destins del socialisme a Catalunya i cregueren que tot era possible amb un esforç. I la realitat els ha donat la raó: avui aquell grup d'homes s'ha convertit en 7.000 cotitzants i 130 seccions constituïdes arreu de Catalunya i prop de cent en constitució. Aquells homes que veien amb plena recança els palaus del moviment obrer internacional, es troben ara instal·lats en aquest palau. Han vist com entretant han caigut gegants com la FAI i com hem realitzat el somni de tot lluitador, de poder intervenir fonament en el moviment sindical fins al punt de trobar-nos a la vetlla de sorgir a Catalunya un gran moviment sindical. Aquesta tasca de tres anys no es pas solament el premi de l'esforç ni de la voluntat, sinó principalment de l'observança de dos principia: la fidelitat absoluta als nostres ideals i el no dogmatisme pràctic. (...)

A través del temps la nostra tàctica ha estat increbantable.

La iniciàrem ja el 14 d'abril, i la visió clara de la situació d'aleshores ens dugué a la victòria. Després, sabérem veure com en el primer pla de la vibració popular es situava la lluita per l'Estatut i la USC col·laborà en el primer govern de la Generalitat fins a la victòria de l'Estatut. A l'endemà començà un nou període i la USC deixà la responsabilitat de la gestió de Govern al partit majoritari i inicià l'oposició, la qual anà intensificant fins que calgué cessar-la sobtadament davant els fets que es produïren i que ens obligaren a un canvi de tàctica. Havia caigut Azaña: les Constituents eren dissoltes. Calia reaccionar per no perdre-ho tot. renunciàrem a l'oposició i llançàrem una nova consigna: Front d'esquerres contra la reacció! A Catalunya aquesta consigna fou escoltada però no a la resta d'Espanya i d'aquí vingué la situació present.

A l'endemà de la desfeta republicana a Espanya els perills s'intensificaren en l'ordre general. Des del començament es veié el propòsit de les hosts monàrquiques de destruir l'obra de les Constituents i de retornar a la situació d'abans del 14 d'abril. En el camp local el problema s'agreujà per la pèrdua de l'home que havia estat el símbol del redreçament republicà i autonomista: Macià. Tot trontollava. L'opinió catalana davallava pel pendent de la descomposició. L'empenta exterior era cada dia més vigorosa. I contra els insults d'altres companys i la incomprensió dels propis amics, els dirigents de la USC exigiren el compliment de la consigna i prengué la responsabilitat no sols d'anar a la coalició sinó a la col·laboració governamental i com a fruit d'aquesta tàctica Catalunya esdevingué una excepció i un exemple en tota l'Espanya republicana. Gràcies a la nostra tàctica el 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya caigueren a la nostra mà en les darreres eleccions municipals.

Tot ha anat succeint com havíem previst. Temps enrera, davant la inquietud de les nostres Joventuts els recomanàvem un xic de paciència, puix que aviat tindrien l'ocasió d'intervenir decididament. Ja som allí on anunciàrem! La tàctica de la USC ens ha portat a la situació de fortitud actual, fortitud que no sols sorgeix de per si, sinó per contrast amb tàctiques d'altres partits.

Cal que seguim, per exemple, la línia de conducta del Partit Socialista espanyol per veure com és de perillós fugir de la tàctica conscient per caure en la tàctica sistemàticament catastròfica.

A l'endemà de la caiguda d'Azaña, els companys socialistes espanyols cregueren arribada l'hora de la propaganda intransigent, i de defugir el contacte amb les altres forces d'esquerres.

La gran campanya electoral socialista que se'n seguí tingué com a consigna, ni més ni menys que la revolució social. Però els resultats foren tots uns altres: la dispersió fou la victòria de la reacció. Però aquest resultat no bastà encara per determinar una rectificació; la mateixa tàctica perseverà i es caigué en els errors de la literatura revolucionària i de les amenaces revolucionàries, quan sabem que no hem mai d'amenaçar, sinó de saber obrar quan sigui l'hora.

El 19 de novembre ⁽¹⁾, els socialistes espanyols perderen les eleccions i no hi hagué l'anunciada revolució. Es perdé la majoria i la revolució tampoc no esclatà. S'anuncià que no es permetria que les Corts es reunissin i les Corts es reuniren i no passà res. I pujà Lerroux i tampoc passà res. I sorgí la consigna final, per a la qual es reservà tota l'energia de les organitzacions obreres. Ni un pas enrere! Però les Corts ordinàries iniciaren la seva cursa de provocacions, i en cap cas no es féu la revolució. I paral·lelament a la davallada de la tàctica catastròfica el Govern intensificà l'ofensiva contra el Partit i la UGT. Es perdé la vaga del ram de la construcció, la de les Arts Gràfiques, la dels Metal·lúrgics i darrerament la dels Camperols. Progressivament, la força sindical de la UGT ha perdut vigoria i ànima, i avui si volguessin fer la revolució ja no la podrien fer. Els ajuntaments socialistes han estat destruïts; els homes més intel·ligents destrossats. I no ha passat res. Les conseqüències d'aquesta tàctica són avui: un govern pseudo-republicà, corromput, centenars de morts milers de presoners, multituds decebudes i pitjor que res, la FAI infiltrada com un corc en les sanes organitzacions d'abans.

Ha arribar el moment, però, en que les dues tàctiques s'han trobat i d'aquesta topada ha eixit el reconeixement dels companys espanyols dels propis errors i un canvi de tàctica. Aquesta confluència de tàctiques, no han estat ells sinó nosaltres els que l'hem provocada, exercint dignament els nostres drets i defensant-los ardidament. La causa n'ha estat la Llei de Contractes de Conreu

⁽¹⁾ El 19 de novembre de 1933 se celebraren eleccions legislatives, produint-se el triomf del centre-dreta. Nota de la edició.

(²). I sobre això hem de declarar d'una manera pública que som nosaltres els que hem provocat d'una manera conscient la present situació revolucionària. Hem estat nosaltres els animadors de la Llei de Contractes. Tot just constituït el Parlament català la USC presentà ja el primer projecte de llei de conreus. I si bé aquest projecte ha restat a la Comissió, els seus principis han estat incorporats a l'actual llei. I quan anàrem a la coalició electoral, fou amb la condició de dictaminar la llei abans del 19 de novembre. I quan col·laboràrem en el Govern (³), la nostra condició primera fou que la primera llei que sortís de Parlament fos la de Contractes de Conreu. Tot s'ha complert. I si teníem interès a realitzar ràpidament aquesta llei, no era perquè fos fusta ni perfecte, sinó perquè sabíem que amb aquesta llei havíem d'arribar forçosament a situacions revolucionàries. La millor defensa de l'autonomia era la de lligar la sort dels explotats a la de l'autonomia.

Recordàvem l'experiència de Rússia i d'una manera intel·ligent i conscient hem anat a aquesta situació revolucionària. Votada la llei s'havia de provocar forçosament una reacció a la resta d'Espanya, i d'aquesta disparitat d'accions havia d'eixir la present situació.

El Tribunal de Garanties negà competència al Parlament de Catalunya a legislar sobre la matèria, però Catalunya mantingué íntegra la llei.

Semblava inevitable la violència i avui encara sembla absurd que no s'hagi produït. I fou en resposta a la posició digna i ferma dels homes de Catalunya que es produí aquella coincidència a la resta d'Espanya de què parlàvem suara. Soltadament Catalunya esdevingué l'eix de la política republicana, la seu del veritable govern republicà, això dit per aquells homes que abans ens havien atacat i ens havien titllat de traïdors. No ens sorprengué, perquè coneixem massa els nostres professionals de la revolució per estranyar-nos-en.

Sabem com els ultrarevolucionaris s'havien ofert a la Generalitat, amb ocasió de la crisi Lerroix. Sabem com tot just ara els comunistes i aquella Aliança

(²) El 21 de març de 1934 el Parlament de Catalunya aprovà la Llei de Contractes de Conreu, una llei que neix per corregir els errors contractuals entre pagesos i propietaris. Nota de l'edició.

(³) Joan Comorera fou conseller d'Economia i Agricultura entre el 5 de gener de 1934 i el 7 d'octubre de 1934. Nota de l'edició.

Obrera que ens havia expulsat s'han anat a oferir a la Generalitat, al conseller Dencàs.

S'ha fet el front únic fora de Catalunya en defensa de Catalunya. De l'enemistat entre els partits d'esquerra es va arribant a una nova aliança. No els en fem cap retret. Al contrari, felicitem-nos-en tots plegats. Som nosaltres els que la provocàrem. Tant de bo no hagués calgut.

(...)